PARTIDUL PENTRU PATRIE

Fondat de foştii deţinuţi politici, veterani de război şi luptători în munţi.

CURIER INFORMATIV

N.R. 3 /1995

DEVIZA NOASTRĂ ESTE:
" TOTUL PENTRU ȚARĂ "

CUPRINS

RUGACIUNE

Adu-Ţi aminte, Doamne, de toţi ai noştri,
Primeşte-I sub scutul Tău,
Iartă-I şi odihneşte-I pe cei morţi,
Dă putere celor vii şi biruinţă asupra celor potrivnici
Spre înflorirea României creştine (...)
Si apropierea de Tine a Neamului nostru,
Intru nădejdea Invierii lui.

AMIN

CE CREDEM NOI DESPRE POLITICA CEASULUI DE FATA

Lumea românească de astăzi s-ar putea întreba, şi pe bună dreptate, "Incă un partid ?Nu sunt destule cele existente care au răsărit ca ciupercile după ploaie, în ultimii cinci ani, ale căror programe seamănă, unele cu altele, ca două picături de apă ?"

La această întrebare, cu sinceritatea care ne-a caracterizat întotdeauna, ieri ca şi astăzi, în noua conjunctură babilonică, de amestec al limbilor, de confuzii ideologice, de schimbare frenetică a măştilor, Răspundem;

Nu credem în mitul programelor de guvernare frumoase, savant elaborate. Credem mai curând în valorile moralei, în capacitatea şi credinţa, în voinţa celor chemaţi să le aplice, călăuziţi de aceste valori.

Programele se pot face peste noapte. Nu tot aşa se pot face oamenii, mai ales într-o perioadă ca cea pe care o străbatem, de transformări fundamentale, caracterizată prin confruntarea dintre vechile mentalităţi care vor, prin firea lucrurilor, să se afirme, să se impună. In perioada dintre cele două războaie mondiale, un politician celebru, care lăuda programul partidului său, în timp ce le critica pe cele ale adversarilor săi, prezentându-le în culori cât mai întunecate, a dat din colţ în colţ când un ţăran din Vrancea, din stirpea lui Moş Ion Roată, i-a pus următoarea întrebare, de bun simţ; "Toate bune până aici. Dar spune-mi ce fel de om eşti, ca să-ţi spun câte parale face programul dumitale, pe care-l ridici în slăvi". Istoria ne furnizează destule exemple din care reiese că la originea crizelor sociale se află întotdeauna o criză de ordin moral care sfârşeşte fie în tiranie, fie în anarhie

Suntem adepţii democraţiei. Dar a unei democraţii autentice, neviciată de demagogi, de interese meschine, personale sau de grup. Dispar regimuri politice (vezi moartea democraţiei ateniene, pe care Alcibiade, deşi membru al partidului democrat, o numea "prostie unanim recunoscută) se prăbuşesc imperii (vezi dispariţia precipitată a imperiului bolşevic din zilele noastre) atunci când sunt nesocotite şi încălcate valorile morale, singurele care s-au dovedit creatoare în istoria omului.

Astăzi romanii manifestă indiferenţă,şi chiar repulsie faţă de omul politic, tocmai din cauza atitudinii sale necorespunzătoare cerinţelor imperioase ale vremii.Atât timp cât imaginea va rămâne în stadiul actual umbrită de metehnele enumerate mai sus, nu putem spera să ieşim din marasmul în care ne zbatem.

De aceea privirile noastre se îndreaptă spre viitor. Spre generaţiile tinere, cu sufletul nealterat de lunga noapte a demagogiei, a tiraniei, a tuturor fărădelegilor imaginabile, pe care naţiunea română le-a

../..

îndurat ca pe un blestem nemeritat. De aceea aşteptăm ziua când poporul român va redescoperi aceste valori, care l-au ajutat să-şi conserve, de-a lungul veacurilor, identitatea de popor iubitor de adevăr, de dreptate, de Dumnezeu, având drept călăuză deviza; "Poţi fi patriot, îţi poţi sluji neamul, nu numai râvnind puterea cu orice preţ, ci şi când te afli în opziţie, în dezacord cu puterea, predispusă, prin natura ei, să se abată de la normele morale." Garanţia desfăşurării unei vieţi compatibile cu demnitatea omenească este recunoaşterea valorilor morale, a căror aplicare trebuie să înceapă şi să fie riguros respectată de cei din fruntea societăţii, pe care pretind că o reprezintă.

-oOo-

TICUL DEZINFORMATOR

Strategiile dezinformării, atât de solicitate acum, au ajuns să funcţioneze la noi, în virtutea inerţiei... Aproape că nu există eveniment care să prezinte, cât de cât, posibilitatea de a fi deformat ori răstălmăcit în sensul dorit de putere, că se şi găsesc cu duiumul "oameni bine voitori" care să facă publică distorsiunea informativă. De parcă românul ar trăi într-o permanentă "stare de asediu", ori s-ar simţi stringent nevoia să existe aşa ceva, după cum se pare. Televiziunea face anunţuri cu aer îngrijorat şi prevenitor, dar a căror sursă şi iniţiativă nu o cunoaştem, pentru că nu este făcută publică. Cu panică greu disimulată, suntem preveniţi, de pildă, că, recent, în fruntea Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici a fost ales, în funcţia de preşedinte, un fost legionar domnul Octavian Tripa. Inclinăm să credem că Televiziunea Română nu a ajuns chiar în pragul falimentului, pentru a-şi ţine telespectatorii cu ochii ţintiţi la micul ecran, dependenţi de anunţuri de acest gen...

Pentru că ceea ce este cu totul straniu pentru o instituţie care se angajează prin statut să medieze în mod corect şi ştiinţific, dar, mai ales legal informaţia, un fapt pare cel puţin alarmant. Anunţul difuzat NU I-A FOST SOLICITAT DE NICI UN FEL DE ASOCIATIE, ORGANISM SAU PARTID INTERESAT şi, în consecinţă, nici nu a fost prezentat ca atare. A FOST O INITIATIVA PROPRIE!!! Si ne întrebăm, cu îngrijorare cui îi aparţine?

Pentru a avea textul său mai corect, pentru că, evident, el a fost difuzat copios şi în presă, fiind de mare interes şi pentru mulţi membri ai partidului nostru, foşti deţinuţi politici, veterani de război şi luptători în munţi, membri, deci şi ai AFDPR încriminate, să reproducem câte ceva din conţinutul lui, aşa cum a apărut, de pildă, în "Cronica română" din 5 iunie 1995; aflăm că numitul "Octavian Tripa, economist,

a fost condamnat politic de trei ori în timpul regimului comunist". Dar pentru ce? Articolul ne "in-formează" în continuare;"fiind unul dintre colaboratorii lui Zelea Codreanu" Să vedem dacă inepţia se susţine cronologic. Domnul Octavian Tripa este născut, în mod cu totul întâmplător, în 1924... De unde rezultă, cu necesitate, că, în noiembrie 1938, când a fost omorât Corneliu Codreanu, după mai multe luni de detenţie, nici nu era vorba să apuce să împlinească 14 ani, vârstă la care să-l poată cunoaşte în vederea unei"strânse colaborări". Enormitatea sare în ochi, dar falsul informativ s-a produs. Pe micul ecran şi într-un mare tiraj.

Nici un protest ulterior nu-l mai poate corecta. E ca şi cum, după ce cineva a spart o pernă, împrăştiind fulgii peste oraş, s-ar mai pune problema să-i adune cineva. Efectul este garantat... Si, vorba marxistului, ne întrebăm ; "CUI PRODEST ?"

-oOo-

REALITATI DEZASTRUOASE

După încheierea celui de al doi-lea război mondial istoria a cunoscut atrocităţi cu mult mai cutremurătoare decât exterminarea evreilor şi a prizonierilor din lagărele nazismului.

Asasinatele în masă comise în toate statele tutelate de către marele căpcăun din răsărit îi situează pe bolşevici şi uneltele lor în fruntea celor mai scelerate regimuri din câte a cunoscut lumea.

Odios a fost şi regimul hitlerist, dar neântrecută în acte bestiale rămâne clica stalinistă care şi-a făcut principiu din exterminarea tuturor valorilor sociale şi din distrugerea oricăror rudimente de virtuţi strămoşeşti. Fărădelegile sistematic organizate la scară naţională în temeiul ideologiei satanice şi în strânsă conexiune cu sfidarea celor mai elementare comandamente morale a depăşit toate închipuirile. N-a existat pătură socială care să nu-şi fi simţit grumazul ameninţat de gheara hidoşeniei sangvinare, n-a mai rămas casă în care să nu se fi cuibărit silnicia, n-a scăpat suflet în care să nu-şi fi strecurat ticăloşia imposturii. Toate nestematele culturale acumulate în decursul veacurilor au fost supuse unui îndelung proces de descompunere, iar când retortele făţărniciei nu reuşeau să le mistuiască strălucirea, erau aruncate în crematoriul denigrării spre a le preface în cenuşă inofensivă. Orice oglindă morală era transformată cu ostentaţie în ţăndări iar cioburile rezultate, spre a nu mai putea fi folosite de cei ahtiaţi după reflecţii spirituale, erau mânjite cu veninul exceselor propagandistice.

./.

N-a mai rămas icoană nescuipată de ciracii fariseismului, n-a scăpat fântână nespurcată de mediocritatea stupizeniei, n-a rămas obraz nepălmuit de slugile samsarilor de palavre fără valoare. Tot ce-a avut mai de caracter neamul românesc a fost aruncat cu geijă de pigmeii ignoranţei şi înghesuit brutal în laboratoarele demenţei pavloviene. Aşa au fost extirpată din sânul comunităţii pătura de mijloc ce constituia coloana vertebrală a societăţii. Nu e greu de înţeles ce s-alege de un organism social căruia-i lipseşte coloana vertebrală(negustorii şi micii meşteşugari). Capul îi rămâne suspendat în aer nemaiavând pe ce-şi sprijini tăria, iar picioarele (ţărănimea) împietresc îngrozite de spaimă sau orbecăiesc istovite în neştire, tânjind dezorientate; un mănunchi de vertebre adunate laolaltă de care să-şi rezeme bicisnicia.

Iată-ne, aşadar, după jumătate de secol de rătăcire în situaţia disperată de a ne căuta înfăţişarea reală prin labirintul contradicţiilor sociale.

Intrebare; fi-vom, oare generaţia care nu ne simţim bine decât atârnaţi în odgoanele minciunilor sau împotmoliţi în amintirea unor vremuri de glorie din cugetele noastre infirme, sau vom încerca, printr-o renunţare la orice ambiţii meschine, să ne reîntregim ca personalităţi adevărate şi ca o comunitate socială unitară, demnă de respectul şi admiraţia tuturor celor ce şi-au păstrat nealterate valorile morale.

Trezeşte-te, deci frate al meu!

Adu-ţi aminte de dreptul tău la existenţă umană şi înlătură-i ca pe nişte paraziţi dăunători pe toţi ticăloşii ce până ieri te-au despuiat de râvna mântuitoare, iar astăzi fără pic de ruşine se străduiesc din răsputeri să-ţi îmbrobodească iarăşi judecata şi să te împingă din nou în prăpastia înşelăciunii.

Inlătură cu toate puterile minţii tale noua impostură şi incompetenţă dovedită de acoliţii puterii căci altfel rişti să-ţi retrăieşti încă o dată istoria grozăviilor îndurate şi să nu mai fii niciodată stăpân pe propriu-ţi destin !

-oOo-

AUREL RAUTA SI GEORGE USCATESCU
O DUBLA PIERDERE NEASTEPTATA LA INCEPUTUL ACESTEI VERI

Doi cărturari români de rnume internaţional care au întreţinut vreme de mai bine de o jumătate de veac flacăra şi spiritul naţional peste hotarele ţării, atenţi întotdeauna şi doritori de a sprijini viaţa cul-

./.

turală în toate formele în care ea se manifesta româneşte, ne-au părăsit fără veste, în plină putere de muncă, în prima jumătate a acestei luni iunie, acum când candelele teilor se aprind pe la noi.

Prieteni apropiaţi, buni colaboratori, camarazi, amândoi au îmbrăţişat de timpuriu şi au susţinut neîncetat cauza naţionalismului. Am avut bucuria să-i cunosc pe cei doi, încă din vara lui 1992. La sfârşitul lui martie, participasem la un congres în Spania. Aceasta a fost ţara pe care o aleseseră spre a se stabili, amândoi, cu care s-au înfrăţit întru spirit, contribuind împreună, şi substanţial la propăşirea învăţământului universitar şi a literelor, în general, în Peninsulă. Aurel Răuţă a fost mult timp profesor universitar de filologie romanică la Salamanca, iar George Uscătescu a predat filosofie şi istoria filosofiei la Universidad Complutense din Madrid şi, până de curând, în Italia. Au lăsat amândoi două neşterse imagini de cărturari şi români adevăraţi care au ştiut să se afirme în context european. Lui George Uscătescu i se datorează înfiinţarea unei edituri, a fundaţiei şi publicaţiei culturale "Destín". A fost un mare poligraf. Peste cincizeci de titluri poartă semnătura lui, volume tratând cele mai variate probleme; de la eseuri despre existenţialism şi rădăcinile lui în filosofie, "Aporiile structuralismului" şi până la vastul lui poem dramatic despre Luceafărul poeziei româneşti, pe care ar fi drept ca o scenă românească să i-l reprezinte acum, aşa cum şi-a dorit.

Aurel Răuţă a creat, de la începutul activităţii sale pe pământ iberic, Societatea Hispano-Română, funcţionând pe lângă Universitatea din Salamanca, apoi o alta, Hiperion, cu sediul la Paris, strămutată ulterior la Madrid, şi, în fine, o Fundaţie Culturală tot în capitala Spaniei, pe care a condus-o neobosit până foarte recent. Nu afost român, universitar, bursier ori cercetător, de care ei să fi auzit şi să nu fi dorit să-l cunoască şi, într-un fel să-l sprijine. Îmi amintesc, cu strângere de inimă, polemicile vii de anul trecut, de la Madrid, de traducerea lui Aurel Răuţă din "Mioriţa". Lucrez şi acuma la o temă de cercetare pe care mi-au sugerat-o amândoi în ianuarie 1985. O temă româno-iberică, desigur, "Mihai Tican Rumano - un călător universal".

Pentru această generoasă angajare în tot ce au simţit că este românesc va fi greu să-i uităm. Ne revine nouă şi celor de după noi datoria de a le recunoaşte, păstra şi perpetua locul de cinste pe care îl merită în cultura română şi pe tărâmul naţionalismului, peste anii ce vin înspre noi.

-ooo-

MANIFESTATIA STUDENTILOR DIN 1o MAI 1995

Piaţa Universităţii - 1o Mai. Alăturarea acestor două simboluri a dat naştere miercuri 1o Mai la ceeace bucureşteanul venit în Piaţă ar putea numi drept un nou semn al neputinţei. Un semn al neputinţei acestei societăţi de a se debarasa o dată pentru totdeauna de sechelele ultimilor 5o de ani. Mitingul Ligii Studenţilor a adus în Piaţa Universităţii peste 5ooo de oameni care mai credeau în mântuirea acestei Ţări, căci el s-a desfăşurat sub deviza "Reconciliere întru adevăr şi dreptate" Scopul mitingului era de a comemora victimile a 5o de ani de comunism şi de a reaminti oamenilor flacăra speranţei reaprinsă în urmă cu 5 ani în Piaţa Universităţii. Acest miting al studenţilor a demonstrat fără nici-un dubiu că la 5 ani de la furia ce a răsturnat un sistem bolşevic, furie motivată de sângele atâtor sute de mii de martiri anticomunişti, România este astăzi un stat poliţienesc neocomunist. Puterea a învăţat din agitatul an 199o că pentru a nu mai permite vreodată adunări de zeci de mii de oameni - cu atât mai mult cu cât ultimul cincinal comunist a adus Tara în ruină, haos şi bunul plac fiind litera de lege- trebuie să confişte orice simbol al rezistenţei anticomuniste. Piaţa Universităţii reprezintă singurul loc sfânt rămas în conştiinţa celor ce au crezut în adevăr şi dreptate şi de aceea este locul care deranjează cel mai mult puterea, după persoana Regelui Mihai. Prezenţa în Piaţă a peste 3ooo de scutieri şi 17 maşini blindate, tunuri cu gaze lacrimogene, tunuri cu apă, este cât se poate de justificată, căci amintirea sângelui vărsat acolo ar fi putut să declanşeze încă o dată furia acestui popor oropsit.

De aceea puterea şi-a dat arama pe faţă cum nu se poate mai bine.Din acest moment este foarte clar că România a căzut încă o dată sub cizma altor comunişti. Al doilea mit spulberat de mitingul Ligii Studenţilor a fost acele al omului "integru şi onest" Emil Constantinescu (încă Rector al Universităţii) Această caricatură de intelectual, care nu s-a rupt definitiv de trecutul său, s-a declarat încă de la început împotriva deschiderii balconului la acest miting, miting ce ar fi putut fi un bun prilej de a întări speranţa românilor în persoana sa. Acceptarea până la urmă a deschiderii balconului la acest miting s-a făcut cu condiţia ca nici-o persoană din spectrul politic(fuseseră invitaţi acolo cei mai reprezentativi oameni politici de opoziţie ai momentului actual, oameni care fuseseră şi în 199o în Balconul Universităţii) să nu vorbească celo din Piaţă. In aceste condiţii, "domnul" Rector, sprijinindu-şi doleanţele cu ajutorul a zeci de poliţişti postaţi la intrările Universităţii (ocazie cu care mulţi studenţi nu au mai ajuns la cursuri, ne-

de grup trebuie să înceteze, în locul lor să se instaureze coeziunea sufletească, dorința fierbinte de participare la lupta neamului, intrarea într-o singură coloană și într-o singură cadență a celor ce au supraviețuit marilor încercări. Tinerii vor vedea în aceasta primul semn al viitoarelor împliniri.

Tot în ziua de 27.05.95 a avut loc și întîlnirea cu reprezentanții județelor în care Partidul Pentru Patrie are nuclee formate. Au răspuns la chemare delegați din județele; Cluj, Alba, Brașov, Sibiu, Timiș, Vaslui, Suceava, Vrancea, Teleorman.

Viitoarea ședință a Consiliului Politic Provizoriu ca și întâlnirea cu delegații din țară va avea loc în ziua de 1 iulie a.c. tot în București.

-oOo-

ANIVERSARI - 24 IUNIE 1927

In pragul tradiționalei sărbători a Sânzienelor, acum, în toiul secerișului și al verii, să ne reamintim de un istoric eveniment pe care o altă vară de acum aproape trei sferturi de veac, l-a încadrat în mod grăitor în fabulosul cortegiu al spicelor secerate și al recoltelor de atunci.

Pe 24 iunie 1927, cinci tineri naționaliști, viitorii Comandanți ai Bunei Vestiri, așa numitul grup al "Văcăreștilor", în timpul unei ședințe care a durat numai un minut au alcătuit nucleul unui grup, sub protecția Sfintei Icoane a Arhanghelului Mihail, care urma să se întărească și să se călească treptat, cu scopul de a merge împreună, uniți, cu Dumnezeu înainte, în lupta pentru biruința dreptății neamului românesc.

Au intrat "în aceste rânduri toți cei care au crezut nelimitat".

Acest corp luptător a fost expus, vreme de șapte decenii suferinței, prigoanelor, martiriului.

Dar sunt înfrângeri și sunt morți care trezesc un neam la viață.

Să ne amintim acest adevăr în pragul acestei veri, în prag de aniversare.

-oOo-

PADUREA DE BRAZI

Sunt bradul crescut în pădurea de brazi.
Mi-am prins rădăcinile-n stânca de fier
Si freamăt, gătit în beteală de-amiaz,
Cu vârful înalt legănat lângă cer.

Suim către piscul de nimeni atins
Si vulturii-n vânt ni-s cununi milenare.
In mijlocul ţării o horă-am întins,
Rotindu-ne, falnici, veşmântul de zale.

Dar oameni haini au venit şi au frânt
Pe cei mai aleşi, cu izbiri de secure,
Si-a plâns, sfâşiată sub bice de vânt,
Răpusă dejale, întreaga pădure.

Si-o secetă-adusă din vitrege zări,
Ne-ncinse cu pale de foc, purpurii.
In nopţi de catran luminam depărtări,
Tăcuţi mistuindu-ne torţele vii.

Sunt bradul rămas în măreaţă ruină,
Cu cetina ruptă de vântul fierbinte.
In răni sângerez miresmată răşină,
Solemn în cazania-mi fără cuvinte.

Răritele şiruri le-am strâns laolaltă
Si cântă din nou încercata pădure.
Iar cei ce-au căzut, din cenuşă îşi saltă,
Mai aprig, puietul pe stâncile dure.

-oOo-